

DAGNINGEN

"JAG TILLSLUTER ICKE
MINA LÄPPAR; DU,
HERRE, VET DET."

—PSALTAREN 40:10

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

~~MAJ 1958~~

JULI—AUGUSTI 1958

EKO

från Konventet i Stockholm 14—15 Juni 1958.

(Konventet, som var besökt av C:a 57 deltagare, komna från USA, Tyskland, Danmark, Finland och Sverige präglades av en mycket god gemenskap och rik välsignelse från Gud. Mycket sång och musik förekom).

DETTA NUMMER INNEHÅLLER:

Lördagen den 14 juni (Ordf. Anders Karlén)

1. Hälsningsord av Br. Anders Karlén 2
2. Tal över konventets motto: "Vi fälla icke modet" (2 Kor. 4: 16—18)
av br. Einar D-que (tolkades till eng. av fröken B. Gustavson) .. 3
3. Tal av br. K. J. Aaltonen från Björneborg, Finland. (Tolkades till svenska av syster Helena Berghäll) 11
4. Föreläsning av Br. W. N. Woodworth från USA. (Tolkades till svenska av Br Anders Karlén 16

(Ämnet var: "Betraktelse över Hebr. 12: 2).

Söndagen den 15 juni. (Ordf. bröderna Einar Dominique och M. Johansson.

1. Dagningens vänner 29
2. Från Red. 30
3. Föreläsning av Br. Anders Karlén över ämnet: "Solförmörkelsen
år 763 f. Kr. (Amos 8: 9) 30
4. Avslutningsord av Br. Einar Dominique 42
5. Broder David Falck In Memoriam 43
6. Upprop till Sanningens vänner 44

Hälsningsord av br. Anders Karlén

På uppdrag av Bibelforskarna i Sverige har jag nu förmånen av att hälsa eder alla välkomna till konventet i Stockholm 1958.

Detta Konvent är det tredje i ordningen som hållits i Stockholm sedan år 1914. Ändamåle tmed dessa konvent har varit att framställa den "närvarande sanningen" i enlighet med "Studier i Skriften" av Charles T. Russell Vi äro glada över de tillfällen som vi haft att studera Guds Tidsåldersplan och den Stora Pyramiden vid Gizeh i Egypten tillsammans med våra vänner i Danmark och förra året även med våra vänner i Finland.

Det är för mig en glädje att konstatera det faktum att dessa Konvent har storligen uppmuntrat oss i vår verksamhet i vår Herres tjänst och befordrat vår kunskap i Guds Plan. De ha också på detta sätt förökat tillväxten i alla kristna egenskaper.

Vid konventet i år glädjas vi över att ha ibland oss vänner från USA. Broder och Syster Woodworth har gjort den långa resan från andra sidan Atlanten via Finland för att delta i vårt konvent. Broder Woodworth ämnar hålla tvenne föredrag:

Betraktelse över Hebr. 12: 2 och "Guds välsignade folk".

Ps. 89: 15. (Ps 89: 16 i Sv. Bibeltexen).

Vi ha även glädjen att vid detta konvent få hälsa bröder välkomna från Danmark, Finland och Sverige. Vi komma då helt visst att bliva påminta om Guds härliga kännetecken och egenskaper såsom de uppenbarats i hans tidsåldersplan.

Det är min innerliga önskan att alla som hava kommit till detta konvent få mottaga en rik och närande andlig föda och därigenom en rik andlig välsignelse.

Ni är alla mycket välkomna.

(Talet framfördes av br. Karlén på både svenska och engelska språket).

Br. Einar Dominiques tal.

”VI FÄLLA ICKE MODET”

Tal över mottot vid konventet i Stockholm 14—15 juni 1958 av br. Einar Dominique.

Mottot: ”VI FÄLLA ICKE MODET”. (2 Kor. 4:16—18.)
KÄRA KONFERENSDELTAGARE.

Innan jag börjar att tala över det angivna ämnet, vill jag, utöver br. Anders Karléns hälsningsord, rikta några ord av personlig hälsning till vännerna från the Dawn, br. och syster W. N. Woodworth. Såsom red. för den svenska Dagningen och representant för the Dawn i Sverige vill jag säga, att det är för mig personligen en stor glädje att få träffa Er, kära vänner. Jag vill även framföra Dagingens varma tacksamhet till Dig — käre Broder allt bistånd som Du givit åt mig och Dagningen på olika sätt och jag ber samtidigt, att Du ville vara god överbringa dessa mina ord av uppskattning till samtliga bröderna vid the Dawn. Br. W. och jag har under flera år växlat många tankar per brev och rapporter om verksamheten här i Skandinavien. Vi gläder oss alla över att Ni velat göra denna långa resa för att besöka oss och vilja nedbedja över oss alla Guds rikaste välsignelse. Vi vill bedja om detta, ty vi tror att det är vår Himmelske Faders vilja. (Bön.)

Och nu till mitt ämne. ”Vi fälla icke modet”. Orden äro hämtade ur 2 Kor. 4: 16—18.

De citerade orden från Aposteln Paulus föregås av ordet: ”*därför*”—fälla vi icke modet. Det hänvisar till och utgör förklaring av vissa erfarenheter, som Paulus tidigare hade gjort, och som han skildrat förut i samma kapitel.

Han talar i vers 8 och följande verser i 7 punkter om orsaken. ”VI ÄRO PÅ ALLT SÄTT”:

- 1) Trångmål — dock icke utan utväg.
- 2) Rådvilla — dock icke rådlösa.
- 3) Förföljda — dock icke givna till spillo.
- 4) Slagna till marken — dock icke förlorade.
- 5) Alltid bära vi Jesu dödsmerke på vår kropp — för att också Jesu liv skall bliva uppenbarat i vår kropp.
- 6) Ja, ännu medan vi leva, överlämnas vi för Jesu skull beständigt åt döden — på det att också Jesu liv må bliva uppenbarat i vårt dödliga kött. — Slutligen:
- 7) Döden utför sitt verk i oss — men vi veta, att han som uppväckte Herren Jesus, han skall ock uppväcka oss med Jesus och ställa oss inför sig tillsammans med eder, (v. 12 och Rom. 8: 11).

Det är "*därför, som vi icke fälla modet*".

Någon säger kanske: "Ja, detta hände på Pauli tid, men sådana erfarenheter ges inte nu." Vad säger Ni kära vänner härom? Om vi skulle granska saken punkt för punkt. Vi fråga då

1) Finns det anledning till trångmål i vår tid? Svar: "Trons husfolk har alltid varit i trångmål. De flesta höra till de s. k. fattiga i denna världen. Så var det på Pauli tid. Det förstår vi av 1 Kor. 1: 26—28. "Icke många visa efter köttet blevo kallade icke många mäktiga, icke många av förnämlig släkt, men det som för världen var dåraktigt, svagt, ringa och föraktat, — *Det utvalde Gud*". — Så var det då, så har det varit under hela tidsåldern och så är det ännu i dag. Andliga och religiösa påvar och prelater räknas inte hit, ty de kämpar för att erhålla så mycket av denna världens makt och pengar som möjligt. *Men likväl fälla vi icke modet.*

2) Rådvilla. Har vi varit det någon gång? Ja, säkert många gånger. Det kan gälla våra timliga förhållanden, vår familj och dess ekonomi, våra barns uppfostran etc. Det kan också gälla våra andliga erfarenheter, de många rösterna i ändens tid, som ropa "här är Kristus, här är den rätta läran, vi har den rätta bibeltolkningen" etc. Rådvilla — dock icke rådlösa. Gud vare lov och tack, vi har en fast

grund att stå på, ty vi tror på Gud och på Sanningen i Bibeln — på det profetiska Ordet.

”DARFÖR FALLA VI ICKE MODET.

3) Förföljda. Har vi gjort den erfarenheten? Vi läsa i Bibeln om att Jesus och hans lärjungar blevo förföljda ända till döds av den tidens skriftlärdade och fariséer. Historien är full av dylika berättelser, som jag nu inte hinner att gå in på. Ja, ända fram till våra dagar är Trons Husfolk utsatt för förföljelse för sin tros skull. Nutidens s. k. skriftlärdade och fariséer äro på intet sätt mera toleranta än de som levde på Jesu tid.

Ja, vi har bevittnat huru just det folket, — som tagit i arv rätten att fritt få förkunna Guds ord och samlas till andlig gemenskap från deras föregångare under förra seklet, vilka då förföljdes av den tidens religiösa och kyrkliga ledare, — nu tycks ha glömt bort dessa historiska fakta. Det är just dessa religiösa ledare som nu hålla på med att förfölja vår tids Bibelforskare och fria kristna på ett intolerant och vidrigt sätt. Det är anledning att befara, att om dessa maktHungrande religiösa ledare kunde erövrå den politiska makten i Sverige, så skulle mycket väl kunna tänkas minst lika svåra förföljelser som i gångna tider. Förföljda - dock icke givna till spillo.

”DARFÖR FALLA VI ICKE MODET.”

4) ”*Slagna till marken*”. Har vi erfarit detta? Ja, säkert har vi det. När vår broder pastor Charles Taze Russell avled hastigt på ett järnvägståg mot Texas den 31 okt. 1916 så kändes det för alla hans vänner runt om i hela världen som ett fruktansvärt slag. Och det syntes till en tid, som hade Sanningens vänner blivit slagna till marken. Vi som äro förtrogna med denna verksamhet känna väl till vilken förvirring, som efter denna tid uppstått. Jag har, sedan jag blev red. för Dagningen, fått mottaga många upplysningar från olika grupper och prov på deras litteratur, vilka alla åberopa sig av broder Russell, men som i vissa delar avviker ganska betänkligt från det väsentliga, som finns i St. i Skr.

Jag är både glad och tacksam för att kunna säga i dag, att den riktning, som the Dawn företräder och de artiklar, — som de utsänder

och av vilka jag sökt översätta för den sv. Dagningen så många som det varit möjligt, — synes mig vara bäst i överensstämmelse med Bibelns sanning och St. i Skr. Även i vårt land finnes olika riktningar och uppfattningar om denna sak och fastän de finnas, som anse oss vara slagna till marken, — äro vi dock icke förlorade. ”DÄRFÖR FÄLLA VI ICKE MODET”. Även som enskilda kristna individer kunna vi ibland få så hårda slag, att vi digna slagna till marken.

Jag tänker på de av våra bröder och systrar som plötsligt förlorat sin make eller maka, som blivit förrådda av sina mest förtrogna vänner, som utan eget förvållande förlorat sitt levebröd, som genom svåra sjukdomar blivit avsidestagna och ensamma, som kanske ibland känner sig övergivna av både Gud och människor, ja, även dessa som genom förtal och falskt rykte berövats sin heder och goda rykte och betraktas såsom villolärare, då de dock äro sannfärdiga. (2 Kor. 6: 8—10). ”Slagna till marken” — dock icke förlorade. ”DÄRFÖR FÄLLA VI ICKE MODET.”

5) Alltid bära vi Jesu dödsmärken på vår kropp. Att döma av de parallellställena som denna bibelvers (2 Kor. 4: 10) hänvisar till, synes det som nämnda ”dödsmärken” skulle kunna hänföras till *lidandet för Kristus*. (Läs t. ex. Rom. 8: 17, 2 Kor. 1: 5, Gal. 6: 17 och 2 Tim. 2: 11). De av oss, som äro fullt invigda till Kristus för att följa i hans fotspår på den smala vägen, har säkert mer än en gång fått göra denna erfarenhet. Men målet, som väntar oss vid vandringens slut, att få regera med Kristus under de tusen åren, uppväger i högre grad dessa Kristus-lidanden. ”DÄRFÖR FÄLLA VI ICKE MODET”.

6) ”Ja, medan vi ännu leva, överlämnas vi för Jesu skull beständigt åt döden.” Varför? ”På det att ock Jesu liv må bliva uppenbart i vårt dödliga kött.” (2 Kor. 4: 11).

Denna punkt står i nära förbindelse med punkt 5 och handlar också om lidandet för Kristus, i synnerhet på det rent andliga planet. Om vi omsorgsfullt studerar de vid denna bibelvers angivna parallellställena skall vi förstå detta. (Läs t. ex. Ps. 44, Matt. 5: 11, Rom.

8: 18, 1 Kor. 4: 9, 1 Kor. 15: 31, 49 och Kol. 3: 4). Jesu lära är inte blott teorier och föreskrifter. Nej, den är även liv och ett liv i hans efterföljd. Den vägen går från den övre salen via Getsemane till Golgata och därifrån till "graven". Men den stannar inte där, ty graven öppnades på tredje dagens morgon. Uppståndelse-undret var ett faktum. Slutligen följde himmelfärden.

Detta var vår Frälsares och Herres, Jesu Kristi livsprogram under hans första Parousia. Samma program gäller för hans sanna lärjungar som ännu finnas kvar på jorden idag. Att vandra med Jesus här en kort tid och därunder lida och dö med honom, på det att Jesu liv må bli uppenbarat i vårt dödliga kött och att vid vandrings slut bli förhärligade med honom. "DÄRFÖR FÄLLA VI ICKE MODET". Vi ha nu hunnit till den sista punkten:

7) "Så utför nu döden sitt verk i oss". Detta är ett faktum som väl ingen vill bestrida. Om vi nu inte visste något mera så skulle det vara ganska hopplöst. "Men vi veta", säger Paulus i 2 Kor. 4: 14, "att han som uppväckte Herren Jesus, han skall ock uppväcka oss med Jesus och ställa oss inför sig tillsammans med eder". (De övriga av Jesu sanna lärjungar.) I Rom 8: 11 säger Paulus samma sak med följande ord: "Och om dens Ande, som uppväckte Jesus från de döda, bor i eder, så skall han som uppväckte Kristus Jesus från de döda göra också edra dödliga kroppar levande genom sin Ande, som bor i eder." Vilka framtidsutsikter. Vilket härligt mål vid vandrings slut. "DÄRFÖR FÄLLA VI ICKE MODET." "Om ock vår utvärtes människa förgås, så förnyas likväl vår invärtes människa dag efter dag". — De flesta av våra vänner både i Sverige, Danmark och Finland äro gamla, flera av dem äro svaga och skröpliga till kroppen. Broder och syster fäll icke modet. Vår utvärtes människa, vår gamla stofthydda, våra stapplande ben, våra åderförcalkade hjärnor, vår nedsatta syn- och hörsselförmåga, våra svaga och ansträngda hjärtan, allt detta hör till vår utvärtes människa och den skall förgås. "MEN VI FÄLLA ICKE MODET". Om än detta är ett faktum, och det är det, så förnyas likväl vår invärtes människa dag efter dag. "DÄRFÖR FÄLLA VI ICKE MODET". "Ty", fortsätter Paulus i ka-

pitlets sista verser (17 och 18): "Vår bedrövelse, som varar ett ögonblick och väger föga, bereder åt oss, i översvinnligen rikt mått, en härlighet, som väger översvinnligen tungt och varar i evighet — åt oss, som icke hava till ögonmärke de ting, som synas, utan dem som icke synas. Ty de ting, som synas, de vara allenast en tid, men de som icke synas, de vara i evighet." Ack vilka trösteord Aposteln Paulus har givit Jesu lärjungar under hela tidsåldern ända fram till vår tid.

"Vår bedrövelse varar blott ett ögonblick och väger föga". Efter sådana ord är det nästan som man ville skämmas, när man klagat över än en, än en annan bedrövelse, som kommer över oss. Hur skall vi då bära oss åt? Jo, när vi frestas till att klaga över våra motgångar av olika slag, över våra sorger och bedrövelser, då må vi tänka på Jesus och på hans liv och på Guds underbara Plan för vår och hela mänsklighetens frälsning, när den tiden kommit, då Gud skall avtorka alla tårar från människornas ögon. (Upp. 21: 4). Och döden eller klagan eller plåga skall icke vara mer, ty det som förr var är nu förgånget."

KÄRA KONFERENSDELTAGARE. Detta vårt motto för konventet skulle jag önska bliva ett motto för hela vår återstående jordvandring. Tag det med Er från det här konventet. För det vidare till er omgivning. Vi är här i Sverige en mycket obetydlig och liten skara och kan inte berömma oss av någonting annat än vår ringhet, men "VI FÄLLA ICKE MODET".

Vi hava vårt ögonmärke på de ting som icke synas och som varar i evighet. Vi veta också att vi tillhöra ett brödraskap som omsluter hela jorden, av vilka många, kanske de flesta redan äro på den andra sidan om förlåten. Vi äro förenade med kärlekens oupplösliga sammanhållande band och förenade med vår store ledare och medlare. vår Herre Jesus Kristus. "DÄRFÖR FÄLLA VI ICKE MODET".

När de flesta kristna samfunden berömma sig av att de ha många namn i sina medlemsmatriklar, så minnas vi Jesu ord i Luk. 12: 32: "Frukta icke du lilla hjord, ty det har behagat eder Fader att giva eder riket." Det var inte åt de många som Riket skulle givas, utan åt "den lilla hjorden." Sanningens vänner är en liten skara, som stän-

digt minskas. MEN ÄNDÅ FÄLLA VI ICKE MODET. Vi ser hur den ene efter den andre av våra medvandrare kallas att gå bakom förlåten, men VI FÄLLA ICKE MODET, "ty vi veta, att om vår kroppshydda, vår jordiska boning, nedbrytes, så hava vi en byggnad, som kommer från Gud, en boning som icke är gjord med händer, en evig boning i himmelen," (2 Kor. 5: 1). Visserligen säger Paulus i den följande versen (2): "Därför sucka vi ju ock av längtan att få överkläda oss med vår himmelska hydda. Det finns många sådana bland vår lilla skara, som sucka av denna längtan. Jag känner några personligen och själv hör jag till den skaran. MEN LIKVÄL FÄLLA VI ICKE MODET.

De bland oss, som äro vakande och speja efter de profetiskt förutsagda tidstecknen veta, att vi leva i "ändens" tid, i "människosonens dagar", i denna ålders "skördetid", och att verket, som han (både direkt och genom sina apostlar) lärde oss att avvakta, är nu under utveckling och avslutning. Detta verk består i "beseglingen" av Guds den Högstes helgon på deras pannor (Efes. 1: 13, 14. Upp. 7: 3), och deras begåvande med en förståndets uppfattning av Guds frälsnings- och återlösningsplan och dess tider och stunder, tillsammans med en dom eller prövning av alla som hava förbundet sig att tjäna Herren och uppoffra sitt liv i hans tjänst. Och enligt vår uppfattning, skola alla som icke är sitt förbund trogna, fastän beseglade och välsignade med den närvarande sanningen, bliva förkastade och åter utstötta i det "yttersta mörkret" med världen, för att med den få del av den stora nödens tid som skall övergå densamma. Dessa tidstecken äro nu så tydliga, att t. o. m. många som icke höra till de "vakande" uppmärksamma desamma och med bestörtning förleades att utropa: VAD BETYDER ALLT DETTA?

1) Den senare tidens märkliga framsteg i vetenskap, konst och mekaniska uppfinningar.

2) Den sista tidens oförnöjsamhet mitt ibland överflöd och lyx.

3) Den senare tidens stora ökning av millionärer och utfattiga.

4) Denna hastiga tillväxt i antalet av jättekorporationer med världsomfattande makt och inflytande.

5) Massornas kritik av de styrande personernas politik och officiella yttranden och handlingar, såsom aldrig förr.

6) Trots en synbar tillväxt i både rikedom och medlemsantal i alla de Kristna religionssamfundet råder det en starkt växande missbelåtenhet och missnöje i dem alla, — en växande benägenhet att kritisera trosbekännelser och predikningar såväl som allt annat tillhörande religions- och kyrkoväsendet. —

Skriftens svar är, stunden för Guds dom har kommit (Upp: 14: 7), tiden då "Kristenheten politiskt, finansiellt, socialt och kyrkligt är dömd — vägd på Guds vågskål. Och Skriften förklarar att hon skall varda "befunnen för lätt" och att hon skall dömas ovärdig att framdeles förvalta jordens affärer, vilka skola överlåtas åt den utkorade "lilla hjorden", i överensstämmelse med Guds löfte i Luk. 12: 32: "*Frukta icke, du lilla hjord, ty det har behagat eder Fader att giva eder riket.*"

Jag vill sluta mitt anförande med den apostoliska uppmaningen i Hebr. 12: 28:

"Därför, då vi nu skola undfå ett rike, som *icke kan bäva*, så låtom oss vara tacksamma. Så tjäna vi Gud, honom till behag, med helig fruktan och rädhåga."

VI FÄLLA ICKE MODET.

AMEN.

Broder K. J. Aaltonens tal

Kära svenska Vänner. Beklagar, att jag inte är mäktig att yttra mina tankar på edert språk, men jag hoppas att I av denna översättning kan få rätt uppfattning, att vi oberoende av språkskillnaden har samma sinnelag och ande, vilken besjalar oss alla, som har fått del i Guds underbara sanningar.

1. Jag tackar vår Himmelske Fader genom vår Herre Jesu Kristus, att jag har fått tillfälle att närvara i denna vår gemensamma lovords- och tacksägelsefest för att tacka och prisa vår Himmelske Fader för Hans stora kärlek och omsorg, inte endast för oss, men även för hela skapelsen.

2. Jag vill ävenså tacka eder svenska vänner för att I, utan att bespara edra mödor och utgifter med offervillighet har förberett denna fest för oss. Må vår Himmelske Fader belöna edra mödor med sin rikliga välsignelse.

3. Jag har nu tillfälle och det är ett stor glädje för mig, att frambringa till Eder alla finska vänners hjärtligaste hälsningar. Dessa vänner äro med i anden genom sina förböner. Må Herren utgjuta sin välsignelse över alla närvarande och ävenså över alla dem som inte har fått tillfälle att delta till denna fest.

Kära Vänner! Nu vill vi gemensamt låta Psalmen 43: 3 och 4 vara vår ledsagare:

"Sänd ditt ljus och din sanning; må de leda mig, må de föra mig till ditt heliga berg och till dina boningar, så att jag får gå in till Guds altare, till Gud, som är min glädje och fröjd, och tacka dig på harpa, Gud, min Gud."

Vi har blivit tillåtna att leva i denna sällsynta tid, vilken är mättad av underbara händelser och vi ser huru Daniels och de andra

profeternas bebådanden går till fullbordan i det underbara sökandet av kunskap och vetenskap.

Vi läser prof. Jeremia 15: 16:

"När jag fick dina ord, blevo de min spis, ja, dina ord blevo mitt hjärtas fröjd och glädje; ty jag är uppkallad efter ditt namn, Herre, härskarornas Gud."

Vad betyder dessa ord att de blevo profetens "spis"?

Kära Vänner. Det betyder att vi måste bliva livnärda av Guds löften fullkomligt, tro på deras uppfyllelse, inte endast med bekännandet med våra läppar, utan att hava tron på dem i hjärtat.

Må vi lova och tacka vår Himmelske Fader genom vår Herre och Mästare Jesus Kristus, att Han givit oss den Helige Anden, genom vilken vi har fått förståelse att uppfatta Hans ord, i Bibeln undangömda dyrbara sanningar och dess profetiska förklaringar, nu, då deras uppfyllelsetid har inträtt.

Nu förstår vi med lätthet vad orden i profetian Jesaja 13: 5 betyder:

"Hör, det larmar på bergen såsom av ett stort folk. Hör, det sorlar av riket med hopade hednafolk. Herren Sebaot mönstrar en krigshär."

Är det icke underbart, att vi kan förstå, vad detta "larmande på bergen" betyder? Det betyder, att vi lever i en tid, då denna världens rikets tid har tilländalupit och de äro tvungna att vika undan och Gud skall i stället upprätta sitt eget rike, som aldrig i evighet skall förstöras, där rätt och rättfärdighet skall bo i evigheters evighet.

Genom aposteln Paulus får vi ett vittnesbörd av att vi har förstått saken rätt och att tidens tecken visar att allt det där skall komma över världen såsom en snara. I Tess. 5: 4 vi läser:

"Men I, käre bröder, I leven icke i mörker, så att den dagen kan komma över eder såsom en tjuv."

Vi vet ävenså, att "denna dag" överbringar den största nöden över hela världen, lidandenas tid, som inte historien förr har skådat därför, att "denna dag" omfattar alla folken på jorden.

Men huru går det med oss, ty säkert skall på sätt och vis även vi beröras?

Genom sitt ord vill Han trösta oss. Psalm 91: 1, 2, 7, 8, 9, 10 vi läser:

"Den som sitter under den Högstes beskärm och vilar under den Allsmåktiges skugga, han säger: 'I Herren har jag min tillflykt och min borg, min Gud, på vilken jag förtröstar.' Om ock tusen falla vid din sida, ja, tiotusen vid din högra sida, skall det dock icke drabba dig. Dina ögon skola blott skåda därpå med lust och du skall se de ogudaktigas lön, eftersom du har sagt: 'Du Herre är mitt hopp' och eftersom du har gjort den Högstes till din tillflykt. Ingen olycka skall vederfaras dig, och ingen plåga skall nalkas din hydda."

Vår Herre Jesus uppmanade sina egna i Lukas 21: 28 sägande:

"Men när detta begynner ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning."

Vi har inte reda på, huru länge Herren låter sina egna dröja kvar i nödens tid, men säkerligen just så länge, att vår tro och tillit till Honom blir fullständigt beprövad, såsom även vår kärlek till Honom och till den lidande världen.

Huru stor orsak har vi inte att glädjas och fröjdas och lovprisa vår Gud för att Han genom sin ande har låtit oss förstå sin nåderika plan för hela människosläktets välsignelse.

Men vi borde ävenså tänka på orden som Jesus talade till sina lärjungar (Lukas 10: 20) då Han sade:

"Dock glädjens icke över att andarna äro eder underdåniga, utan glädjens över att edra namn äro skrivna i himmelen."

Kära Vänner! Ehuru vi har så stor orsak att glädjas och fröjdas över de ofantliga välsignelser som Herren har i sin stora nåd givit oss, så må vår största glädje bliva därav att våra namn äro inskrivna i Lammets bok i himmelen. Över detta skall vi fröjdas, ty så gjorde även Jesus. Lukas 10: 21 vi läser:

"I samma stund uppfylldes han av fröjd genom den helige Ande och sade: "Jag prisar dig, Fader, du himmelens och jordens

Herre, för att du väl har dolit detta för de visa, och kloka, men uppenbarat det för de enfaldiga. Ja, Fader, så har ju varit ditt behag."

O, att vi alltid skulle kunna vara så enfaldiga, att vi skulle söka vårt skydd och tröst endast och allenast av Honom, Fadern.

Då vi fortsätter att läsa samma kapitel och de följande verserna, hör vi hur övertygande Han talar till lärjungarna:

"Sedan vände han sig till lärjungarna, när han var allena med dem, och sade: "Saliga äro de ögon som se det I sen. Ty jag säger eder: många profeter och konungar ville se det I sen, men fingo dock icke se det, och höra det I hör, men fingo inte höra det."

Vi kan således även tänka, att våra ögon äro saliga då vi nu får se de profetiska skrifternas uppfyllelse i dessa dagar vi lever i.

Vi behöver endast vända vår blick till Israel, som är Hans ursprungliga förbundsfolk. Enligt Guds löften ser vi att återställelsearbetet har där redan påbörjats, ty där skall den jordiska sidan av Guds rike begynna, därifrån skall den utvidga sig så att det slutligen omfattar hela världen.

Då skall bönen, som Jesus själv lärde oss: "Tillkomme ditt rike; ske din vilja såsom i himmelen så ock på jorden", — uppfyllas.

Hela kristenheten har under seklernas tider läst denna bön, utan att dock förstå dess underbara nåderika innehåll.

Vi som genom Herrens stora nåd ser och förstår varför den nuvarande nöden nalkas har skyldighet — ej att skrämman den lidande mänskligheten med helvete och med tillintetgörande och med andra fador, utan att — trösta dem till ex. med Sefanja 2: 3 tröstande ord:

"Söken Herren, alla I saktmodiga i landet som hållen hans lag. Söken rättfärdighet, söken saktmod; kanhända skolen I bli va beskärnade på Herrens vredes dag."

Må vi fästa deras uppmärksamhet på Guds härliga löften, huru Herren har nu redan förvandlat Israels öde, huru folket i Israel återuppbygger de ödelagda städerna och bor i dem, huru de planterar både vingårdar och trädgårdar och äter deras frukter.

"Då skall jag återupprätta mitt folk Israel; när de bygga upp sina ödelagda städer skola de ock få bo i dem, när de planterar, skola de ock få dricka vin från dem; när de anlägga trädgårdar, skola de ock få äta deras frukt. Jag skall då plantera dem i deras eget land, och de skola icke mer uppräckas ur landet, som jag har givit dem, säger Herren, din Gud." — Amos 9: 14, 15.

Då vi på det här sättet fäster andras uppmärksamhet på Guds härliga löften så klappar ju våra egna hjärtan av glädje då vi med trons ögon ser, att vi just nu inträder i den nya tiden varom profeten Jesaja talar:

"Ja, beständigt, dagen igenom, förskräckes du för förtryckarens vrede, såsom stode han just redo till att fördärva. Men vad bliver väl av förtryckarens vrede? Snart skall fången lösas ur sitt tvång; han skall icke dö och hemfalla åt graven, ej heller skall han lida brist på bröd." — Jesaja 51: 13, 14.

Och då sedan dödens stora fångahus öppnas, då skall alla människor få tillbaka sina kära från döden, vilken genom vår överträdelse fick makten över oss och blev människosläktets störste fiende. Om denna stora händelse talar Jesus i Johannes 5: 28:

"Förundren eder icke över detta. Ty den stund kommer då alla, som äro i gravarna skola höra hans röst och gå ut ur dem."

Därför vill vi förena oss i sångarens ord: (Fritt översatt):

O, vilken stor seger!
Var är dödens udd?
Nu återställd är Eden
Den bävar aldrig mer.
Tron på Jahve består
I tidernas tidevarv
Och lovsången ekar
Från år till år, utan slut.

Amen.

(Övers. till svenska av broder Wäinö Berghäll).

Betraktelse över Hebr. 12:2

FÖREDRAG hållet vid Stockholmskonventet 14 juni 1958 av broder W. N. Woodworth från the Dawn, USA över ämnet: "*Betraktelse över Hebr. 12: 2*".

"Och må vi därvid se på Jesus, trons hövding och fullkomnare, på honom som, i stället för att taga den glädje, som låg framför honom, utstod korsets lidande och aktade smäleken för intet, och som sitter på högra sidan om Guds tron."

Hebréerbrevet skrevs till en grupp lärjungar, som var i behov av en särskild upmuntran. I själva verket gäller detta alla Mästarens sanna lärjungar. Det är en smal och svår väg som vi vandra på. Det finns prövningar och anfäktelser åt alla håll — lidelsefulla strider inom och kamp utåt, såväl för oss själva som församlingen.

"Satan går omkring som ett rytande lejon och söker vem han må uppsluka (vilseleda). 1. Petri 5: 8. Hans rytande är i sanning fruktansvärt, om vi inte med trons öron kunde höra Guds lugnande löfte att skydda och bevara "sina små" under sina vingars skugga.

Satan har alltid försökt att göra oss modfällda, men den Himmelske Fadern har, i sin kärlek på olika sätt sörjt för vår uppmuntran och ett av dessa har angivits i vår text. Dess första tillämpning gällde Jesus, "som, i stället för att taga den glädje, som låg framför honom, utstod korsets lidande och aktade smäleken för intet", skrev Paulus i vår text.

Genom att lägga ned sitt liv i heligt tjänande var Jesus nästan ständigt omgiven av och förtrogen med sådana omständigheter som skulle nedslagit hans mod, om han inte fått hjälp av sin Himmelske Fader. Det fanns många löften som lyfte honom över de prövande händelser, som hörde till hans offergärning. En av dessa var den skam och vanära som drabbade honom, i synnerhet i samband med

hans korsfästelse. Men under allt erfor Jesus en ersättande och större glädje. Det var en förväntans och hoppets glädje, som i vår text nämnes såsom "den glädje, som låg framför honom."

Jesus tjänade inte sin Himmelske Fader för att erhålla en belöning och det skulle inte heller vi göra. Likväl var Guds löften, som tillförsäkrade Jesus en belöning, en stor källa av styrka för Mästaren vilken, såsom Paulus förklarar, satte honom i stånd att uthärda korsets och smälekens lidande. Detsamma gäller också Jesu efterföljare.

Och vad var det för en "glädje" som låg framför Jesus? Vi tro att det var en tvåfaldig glädje, en som berörde det område vilket i vår text angivits med orden: "och som nu sitter på högra sidan om Guds tron". Detta hänvisar till Ps. 16: 10.

"Ty du skall icke lämna min själ åt dödsriket, du skall icke låta din fromma se graven."

I denna psalmvers talas det profetiskt om Jesu död och uppståndelse. "Du skall inte låta din Helige vara kvar i graven inte heller undergå förgängelsen.

"Du skall kungöra mig livets väg. Inför ditt ansikte är glädje till fyllest, Ijuvlighet i din högra hand evinnerligen." (Ps. 16: 11).

Det var detta "hoppets glädje" som gjorde det möjligt för Jesus att uthärda korsets lidande. Han visste att detta korslidande skulle leda till härlighet, till "platsen på högra sidan om Guds tron, där det är glädje tillfyllest evinnerligen."

Den som vinner seger, honom skall jag låta sitta med mig på min tron, likasom jag själv har vunnit seger och satt mig med min Fader på hans tron."

Likasom Jesus inte tjänade för belöning, ehuru han visste om den glädje som väntade honom så väntar även oss en stor glädje vid vägens slut. Detta är för oss en stor uppmuntran att veta, när vägen är svår och prövningarna allvarliga.

Det fanns ännu en stor glädje, som väntade Jesus. I Jes. 53:de kapitel är Jesu lidande och död profetiskt förutsagda. Han nämnes där (v. 7) "lik ett lamm, som föres bort att slaktas" och i vers 11 beskrives hans lidande och död som "hans själs vederbörliga". Men pro-

fetian konstaterar dock att han av denne vedermöda som han utstått skulle bli "mättad" och få se "frukt". Detta är ett mycket rikt symboliskt språk. Det betyder helt enkelt att resultatet av Jesu offerdöd skulle bli, att han skulle få den förmånen att skänka liv åt hela det döende människosläktets värld. Det återställda människosläktet kommer att bli hans frukt eller säd. Det är således inget under att han skall bli "mättad" eller tillfredsställd genom "sin själs vedermöda".

Denna profetia förklarar också att Herrens glädje (vilja) skulle genom honom hava framgång. Profetian konstaterar på detta enkla sätt Jehovas synpunkt på vilket sätt som Jesus skulle bli "mättad" eller tillfredsställd.

Herrens glädje och vilja, att sända Jesus för att bli människosläktets Återlösare och Frälsare, består faktiskt däri, att giva den fallna människan ett tillfälle att få leva för alltid. Detta tillfälle kommer att givas människorna under de tider, som Aposteln Petrus i Apg. 3: 19—21 betecknar såsom "Återställsens" tider, då allt skall bli upprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun."

Vi förstår således, att utöver den glädjen, bestående uti att få tillbringa evigheten med sin Himmelske Fader, han även kunde glädja sig över att få återställa hela mänskligheten till livet. Även detta bidrog till att hjälpa Jesus att uthärda korsens lidande och smälek som lades uppå honom, och att offra sitt liv för världens synder.

Denna glädje väntar även oss.

Vi hava utlovats att såsom Abrahams säd få förmånen av att tillsammans med Jesus få välsigna alla slakten på jorden. I det kapitel varifrån vår text är hämtad drar Paulus fram ett antal detaljer om den stora glädje, som väntar varje trogen efterföljare till Mästaren som fortsätter att se på honom såsom trons hövding och fullkomnare. Han jämför de underbara ting som inträffade vid införandet av det typiska Lag-förbundet med de erfarenheter som väntar oss. Allt detta bidrager till att fullkomna den glädje som ligger framför oss.

Begynnande med den 22:dra versen skriver Paulus:

"I haven, kommit till Sions berg och den levande Gudens stad."

Den rätta tanken är, — inte att vi hava kommit till, utan, att vi nalkas den. Vi ser vissa ting i fjärran och på avstånd, vilka sporrar oss till att fortsätta på uppoffringens väg.

Häri genom framställer Paulus för oss en särskild glädje, för att vi skola uppmuntras att uthärda korset i den mån som vi bliva korsfästa tillsammans med Kristus.

"Vi nalkas eller närmar oss berget Sion", säger aposteln. "Sion" är en Biblisk symbol på den andliga delen av Kristi Rike. I slutet av samma kapitel, vers 28, talar aposteln om "att vi skola undfå ett rike, som icke kan bäva." Vi nalkas det symboliska berget Sion i känslan av att äga det härliga hoppet om att få vara med Jesus och deltaga med honom i denna del av Riket.

Denna förening med Jesus på berget Sion visas i Upp. 14: 1—4 där vi läsa om "Lammet på Sions berg och jämte det 144.000, som hade dess namn och dess Faders namn skrivna på sina pannor". Den fjärde versen förklarar:

"Dessa äro de som följa Lammet varthelst det går. De hava blivit friköpta ifrån människorna till en förstling åt Gud och Lammet."

Att nalkas berget Sion betyder också att äga hoppet om att få vara med Lammet-Jesus-, och dela hans upphöjda ställning i Riket.

Under det tusenåriga Riket kommer hela det döda människosläktets värld, uppväckta från dödsömnens att

"komma till Sion med jubel. Ewig glädje skall kröna deras huvuden, fröjd och glädje skola de undfå, men sorg och suckan skola fly bort." (Jes. 35: 10).

Dessa komma till Sion, inte för att deltaga i Rikets regering, utan för att mottaga välsignelser till liv, som Riket kommer att ombesörja. Å andra sidan närmar vi oss Sion med förväntan på att få regera med Kristus och deltaga i den välsignade förmånen att dela ut rikets välsignelser.

Om vi förbliva trogna kommer vi att bliva Guds förstlingsfrukt.

Men därefter och under det tusenåriga rikets regering kommer alla att uppväckas från döden. De "förlossade" skola komma till Sion med jubel", — av vilka vi komma att utgöra en del — "evig glädje skall kröna deras huvuden, fröjd och glädje skola de undfå, sorg och suckan skola fly bort." (Jes. 51: 11).

VILKEN GLÄDJE ÄR SÄLUNDA ICKE LAGD FRAMFÖR OSS?

Paulus tillägger, att vi "nalkas den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem." (Hebr. 12: 22). Detta är en annan symbol av Riket. I "Sion" — symbolismen nämnes Lammet delvis i samband med de "144.000".

Den himmelska staden är en symbol som särskilt betonar "Bruden", Lammets hustru". (Se Upp. 21: 2, 9, 10). Det bokstavliga eller verkliga berget Sion var i det forntida Jerusalem faktiskt huvudstadens centrum då. Därför sammanstrålar båda dessa symboler i en enda. Och de försäkrar oss om glädjen att få deltaga med Jesu i detta härliga rike, i vars ljus hela mänskligheten kommer att vandra och bli välsignad, om vi förbliva trogna. Vilken frimodighet och styrka till att uthärda korset skulle vi icke få, om vi dagligen äro korsfästa med Kristus.

Paulus fortsätter i Hebr. 12: 22: "*Och till änglar i mångtusental.*" Detta är en hänvisning till dessa underbara andliga varelser, vilka betjäna Jesus efterföljare såsom skyddsänglar. Paulus nämnde om dem i Hebréerbrevets första kapitel — vers 7 — sålunda: "Han gör sina änglar till vindar och sina tjänare till eldslågor. Och i vers 14 skriver han: "Äro de icke allesamman tjänsteandar, som sändas ut till arvedel?" — Änglarna tjänade Jesus. I Getsemane sade Jesus till Petrus att han kunde bedja Fadern sända honom 12 legioner änglar för att skydda honom. På tal om änglar sade Jesus vid ett annat tillfälle (Matt. 18: 10) sålunda:

"Sen till, att I icke förakten någon av dessa små, ty jag säger eder, att deras änglar i himmelen alltid se min himmelske Faders ansikte."

Vid detta tillfälle begagnade Jesus uttrycket "*deras änglar*", d.v.s. sådana änglar, som har att betjäna Guds små barn. I enlighet med det som Bibeln uppenbarar beträffande Guds heliga änglar förstå vi, att en eller flera av dessa tjänsteandar är i ständig verksamhet för att följa och beskydda alla deras andliga intressen, som följa Lammet. Hur underbart kommer det icke att bliva en gång, när vi blivit upphöjda till gudomlig natur, att bliva i stånd till att få träffa dessa våra osynliga hjälpare, vilka ständigt stött oss på vår vandring på den smala offervägen. Det gives ovanligt viktiga erfarenheter i varje kristens liv, perioder av mycket svåra prövningar och ögonblick av utsäglig glädje. Stundom hotar prövningarna att bliva själen övermäktiga. Den himmelske Fadern synes gömma sitt ansikte. Genom tårar se vi upp till honom i våra böner, men i hans rätta tid, när han ser att vi hava lärt den nödvändiga läxan, då skingras mörkret och ännu en gång få vi stå på bergets glädjetopp. Denna händelse inträffar inte av en händelse. Nej, änglarna, vilka alltid ser vår Himmelske Faders ansikte, veta exakt vad som är hans vilja med hänsyn till vårt bästa, och är alltid närvarande för att vända vår sorg till glädje och vårt mörker till ljus. Och tänk vilken hänförande glädje vi kommer att få erfara, när vi en gång i härligheten får möta dessa änglar vilka under hela vår jordiska pilgrimsfärd varit oss nära. Då kunna vi samtala med dem beträffande deras andel och deras bistånd i vår svaghet och skydd och ledning, när vår väg gick genom mörker.

Understundom kunna vi undra huru vissa omständigheter helt plötsligt förändras eller vad det var som avlägsnade de hinder, som hotfullt kom i vår väg. Men på "andra sidan" kan vi fråga vår skyddsängel om orsaken.

Vi kunna då, mer än någonsin förut, se tillbaka och tacka vår Himmelske Fader för det underbara sätt som han genom sina änglars ledning har lett och hjälpt oss dag för dag. Nu blicka vi framåt mot den

stora glädje som ligger framför oss i att få möta och vara tillsammans med den oräkneliga änglaskaran.

Vi nalkas också "högtidsskaran och församlingen av förstfödda söner, som äro uppskrivna i himmelen". (Hebr. 12: 23). Professor Strong tolkar det grekiska ordets betydelse av högtidsskaran, eller enligt den engelska texten "the general assembly and church of the firstborn" — till att bokstavligt betyda "massmöte."

Paulus betonar således att "församlingen av förstfödda söner" är en stor grupp, ett mera omfattande sällskap än församlingen, som är Kristi kropp.

Församlingen av de förstfödda utgöres av hela den andliga klassen i Guds Plan som har utvecklats under Evangelieåldern.

Uttrycket "förstfödda" för vårt minne tillbaka till Guds handlande med det typiska Israel, då Levi stam ersatte hela folkets "förstfödda". De "antitypiska förstfödda" skulle alltså vara de stammarna i sådant, som rörde Gud och deras Gudsdyrkan. När Kanaan delades ibland de övriga stammarna erhöll Levi stam inget arv. Israels präster voro av Levi stam och voro särskilt avskilda för tjänsten i tabernaklet och offertjänsten.

Vi ha således i exemplet "Levi stam" av Israels förstfödda en allmän typ av två andliga klasser i Riket. Där kommer att finnas de "antitypiska" prästerna, vilka, sedan de upphöjts till att regera med Kristus, också kommer att vara "konungar". Dessa äro "överbinnarna" vilka komma att sitta med Jesus på hans tron.

Men det kommer också att finnas en "stor skara", som kommer att stå framför tronen. (Upp. 7: 4—9). Dessa skola bliva tjänare i Riket, men inte ledare. Alla äro emellertid inbegripna i "församlingen av förstfödda söner, som äro uppskrivna i himmelen."

Alla har emellertid, bildligt talat, givit upp sitt arv i "landet", i deras hopp om återställsens välsignelser.

Om vi fortsätta att troget lägga ned våra liv och följa "Lammet varhelst det går" i helig offertjänst, då kunna vi se framåt till att delta i det stora "massmötet" bakom förlåten.

Då komma vi att möta alla som hava lidit och dött för att bära upp Sanningens banér och vittnesbördet om Jesus och Guds ord.

Jesus kommer då — liksom han är det nu — att vara församlingens huvud. Tänk vilken stor glädje att få deltaga i ett "massmöte" där Jesus kommer att hava ledningen.

I den stora samlingen kommer det även att finnas "apostlar."

Hur härligt att få möta dessa, vars erfarenheter så ofta har gripit oss av förvåning, när vi har läst därom i det heliga ordet.

Vi tänka på Petrus på den första Pingstdagen och i Kornelius hus, dit han ledsagats av en ängel genom "Järnporten, som öppnades av sig själv". Vi tänka vidare på Paulus och hans erfarenheter av olika prövningar och glädjeämnen, på hans frimodiga vittnesbörd inför konungar och härskare, på tillfällena då han var hotad av pöbelmassorna och nästan dödad, på hans skeppsbrott på resan till Rom och på de två åren, som han tillbringade såsom fånge i ett förhyrt hus i Rom.

Hur underbart att få höra Paulus berätta mera detaljerat om sina erfarenheter och personliga inställning till dem och om hans försäkran, "att för dem som älska Gud skall allt samverka till det bästa."

Och det finns många vid slutet av denna tidsålder som vi hava känt personligen. Där finns Broder Russell, älskad av alla som hava blivit välsignade genom hans verksamhet.

En och var av oss har känt någon eller flera, som här har stått oss särskilt nära och som vi älskat. De komma också att finnas i detta stora massmöte. Säkert skulle det hjälpa oss att uthärda korset samt inse huru lätta våra bördor är och hur kort vår pilgrimsväg är, om vi i förväg kunde glädja oss åt glädjen över att få deltaga i detta "massmöte".

Vi nalkas även "Gud, allas domare". Nu kan vi blott delvis förstå och uppskatta den glädje som består uti att få se vår Himmelske Fader ansikte mot ansikte och detta endast på grund av den omfattning varmed han uppenbarat sig själv för oss nu genom trons öga. Vi veta nu att i hans närvaro kommer det att bli "glädjens fullhet": Den glädje, som han giver oss nu genom sitt dyrbara Sanningens Ord, är

så djup och äkta att våra begränsade sinnen äro oförmögna att till fullo fatta vad det betyder, att få helt och odelat vara nära vår kärleksfulle Himmelske Fader.

Vi veta att han älskar oss. Hans ögon vakar ständigt över oss och hans öron lyssnar alltid efter vårt ropande om hjälp i nödens stund. Han håller oss med sina händer och kommer inte att tillåta att våra fötter flyttas från rättfärdighetens stigar, om vi fortsätta att lyssna på hans ord, orden bakom oss, vilka, — när vi vänder oss till höger eller vänster om vägen, — säger: "Detta är vägen som du skall vandra på."

Vi vet att Gud älskar oss emedan vi hava blivit kallade efter hans avsikt och ändamål. "Vi vet att han låter allt samverka till vårt bästa."

"Han som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom?" (Rom. 8: 32).

"Det är Gud som rättfärdiggör." "Det är Kristus Jesus som har dött, ja, än mer, han är den som har uppstått från de döda, den som sitter på Guds högra sida och som manar gott (beder) för oss. Men när vi hava fullbordat vår jordiska pilgrimsfärd och inträtt i Guds verkliga närhet, då äro vi inte längre i behov av några förböner.

Vi skola då med hänförelse se Honom vars kärlek lyfte oss ur den smutsiga syndens och dödens grav, som tog hand om oss och genom Kristus förlät oss våra synder och genom sin makt upphöjde oss till sin egen förhäriligade natur, så att vi kunna känna honom såsom vi hava blivit kända av honom. Det är förvisso en ousäglig glädje att få nalkas allas Gud och domare.

Vi nalkas också "de fullkomnade rättfärdigas andar." Detta synes vara en hänvisning till "de gamla värdiga", dessa som komma att utgöra den jordiska delen av Kristi rike, det jordiska Jerusalem enligt Mika 4: 1—4. I Hebr. 11-te kapitel talar Paulus om sådana, som genom trons lydriad uthärdade prövningar och förföljelser och icke ville mottaga någon befrielse, i hopp om en så mycket bättre upp-

ståndelse", (vers 35). Han förklarar i vers 40 att "de icke oss förutan skulle bliva fullkomnade."

Efter avslutningen av "den första uppståndelsen från de döda" och möjligen efter "uppståndelsen från de döda av "den stora skaran" för att fullständiga "församlingen av förstfödda söner, som äro uppskrivna i himmelen", (Hebr. 12: 23) komma de "gamla värdiga" att bliva återuppväckta från döden till fullkomligt mänskligt liv på jorden. Tänk vilken underbar skara det kommer att bli.

Men deras verkligt överlägsna karaktär och av mänsklig fullkomlighet kommer att till fullo förstås och värderas blott av dem, som höra till Rikets andliga område. Tänk på detta underbara sällskap eller grupp av offerande tjänare, som Paulus presenterar i Hebr. 11-te kapitel.

"Abel frambar genom tron ett bättre offer än Kain". (v. 4).

"Enok vandrade med Gud", (v. 5).

"Noa" förberedde en ark för att rädda sitt hus", (v. 7).

"Abraham var genom tron lydig, och drog bort, fastän han inte visste, vart han skulle komma," (v. 8).

"Genom tron fick jämväl Sara, fastän överårig, kraft att bli va stammoder för en avkomma", (v. 11).

"Elia utmanade och besegrade Baals-prästerna."

"De tre unga Hebréerna trotsade Konung Nebukadnessar och blevo kastade i den brinnande ugnen". (Dan. 3-dje kap.)

"Daniel" trotsade konung Darajeves påbud och blev kastad i lejongropen". (Dan. 6-te kapitel).

Andan bland dessa trogna Herrens tjänare kan i princip uttryckas med de tre människens ord, som blevo kastade i den brinnande ugnen:

"Om vår Gud, den som vi dyrka, förmår rädda oss, så skall han ock rädda oss ur den brinnande ugnen och ur din hand, men om han icke vill det, så må du veta o konung, att vi ändå icke dyrka dina gudar etc." (Dan. 3: v. 17—18).

I Riket kommer alla dessa att bliva återställda och kommer att bliva Kristi representanter i ära och härlighet. O, så härligt det kom-

mer att bliva, att få träffa dessa, som i sina andliga sinnen alltid voro lojala och lydiga mot Herren. Sedan de blivit fullkomligt återställda komma de att vara i stånd till att utföra sådan tjänst, som de alltid längtade att fullborda, men voro hindrade av sin egen ofullkomlighet.

Paulus fortsätter i Hebr. 12: 24:

”och till ett nytt förbunds medlare, Jesus.”

Inte riktigt ännu hava vi kommit till ”den stora skaran”, inte heller till ”den oräkneliga änglaskaran” eller till ”församlingen av förstfödda söner”, eller till ”Gud, som är allas domare”, och ”de gamla värdiga” hava ännu inte blivit uppväckta.

Så vi hava inte heller kommit till Jesus, det nya förbundets medlare. Men vi nalkas denna stora glädje.

Vi blickar framåt mot den tiden, när vi skola tillsammans med Jesus såsom det nya förbundets förhärligade Ledare komma att delta i verket med att skriva detta förbunds lagar i hela mänsklighetens hjärtan, judar såväl som hedningar.

Och vi kunna gott tänka oss huru denna glädje kommer att bli, genom att vi bliva personligt och förtroligt förenade med Jesus i den mån, som han förmedlar det Nya Förbundet. Han har varit vår Advokat och Medlare och i hans namn hava vi bedit till vår Himmelske Fader. Han har varit trons hövding och fullkomnare, vår Ledare och Förelöpare. Han har varit vårt Huvud och hans vilja kommer att vara vår vilja.

Han har varit vår Vän. I sanning — ”Vilken vän vi har i Jesus?” Han är den förnämste ibland tio tusen, den Ende alltigenom älsklige. Till honom nalkas vi med hopp om att få se honom ansikte mot ansikte.

Vi kunna med frimodighet säga: ”Vissna bort all jordisk glädje”, i det vi inser att vi snart kommer att få vara i hans närhet; av honom, som redan nu är så dyrbar för oss. ”Och då,” tillägger Paulus (Hebr. 12: 24) ”nalkas vi också ”stänkelseblodet”, som talar bättre än Abels blod.” Denna förklaring är särskilt betydelsefull med hänsyn till den gudomliga Frälsnings- och — Återställelse-planen.

Vid specificerandet av de olika slagen av glädjen som ligga framför Jesu efterföljare, är det tydligt att Paulus talar om verkligheter, vilka församlingen kommer att få erfaras bakom förlåten, sedan de erhållit en "riklig ingång i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi eviga rike". (2 Petri 1: 11).

Om detta är sant, så kunde vi ju fråga: "Vilket behov finns det sedan för "stänkelseblodet"?"

Det kommer icke sedan att förefinnas något behov av blodet så långt som det handlar om "församlingen". Stänkelseblodet är Kristi blod, som sedan kommer att brukas till att bekräfta det "Nya Förbundet" genom vilket människosläktets värld skall frälsas.

Församlingen nalkas nu detta "stänkelseblod" emedan vi komma att deltaga med Jesus i det framtida välsignelseverket. Det är en orsak till den stora glädje som väntar oss. Det är glädjen att få upplyfta och välsigna människorna.

Paulus talar i vers 24 om "ett stänkelseblod, som talar bättre än Abels offer."

I 1 Mos. 4: 9—12

"sade Herren till Kain: "Var är din broder Abel?" "Han svarade: "Jag vet icke, skall jag taga vara på min broder?" "Då sade Herren: "Vad har du gjort" Hör, din broders blod ropar till mig. Så vare du nu förbannad och förvisad från åkerjorden, som har öppnat sin mun för att mottaga din broders blod av din hand. När du brukar jorden, skall den icke mer giva sin gröda. Ostadig och flyktig skall du bliva på jorden."

Vi kunna säga, att Abels blod ropade på hämnd över sin mördare, Kain. Resultatet därav blev att Kain blev allvarligt straffad. Jorden skulle inte längre bära sin gröda åt honom. Detta betydde symboliskt att Kain förlorade sitt uppehälle, sitt liv, ty Kain var en jordbrukare (åkerman). Nu kunde han inte leva på samma sätt. Det var i sanning ett allvarligt straff som Kain fick på grund av "ropet från Abels blod" Men Paulus säger att "stänkelseblodet" talar bättre än Abels blod. Javisst, men hur mycket bättre?

Kristi blod, som även i framtiden kommer att bli "stänkelseblodet" kommer inte att ropa på hämnd, utan för att borttaga den syndens förbannelse, som vilar över människasläktet. Tänk på vad detta kommer att betyda för det av synden plågade och döende människosläktet.

De ofullkomliga levande kommer att återställas till fullkomlighet.

De, som inspärrats i dödens stora fängelse, kommer att befrias.

Hälsa, glädje och liv kommer att härska överallt på grund av "stänkelseblodets kraft", som talar med en röst med förkunnandet av den gudomliga kärlekens villkor för det döende släktet.

Det kommer att förkunna, att nu har tiden kommit för uppfyllandet av Guds löften, om att välsigna alla släkten på jorden.

Vilken större glädje än detta kunna vi förvänta? Och det är för detta ändamål som vi hava blivit kallade och utvalda.

Det är detta som vi komma att uppnå, om vi göra vår kallelse och utkorelse fast genom att vi i fortsättningen låter den Helige Andes inflytande härska i våra liv och i varje prövning bevisar vår absoluta lydnad mot Gud.

I 1 Petri 1: 2 skriver Petrus:

"utvalda enligt Guds, Faderns, försyn, i helgelse i Anden, till lydnad och till bestänkelse med Jesu Kristi blod."

Aposteln Petrus framställer här två betydelsefulla mål för det kristna livet.

1) Att lära lydnad.

2) På denna tillförlitliga grund att bli upphöjd till den gudomliga naturen och att delta med Jesus vid tillämpningen av "stänkelseblodet".

Tänk vilken glädje som ligger häri. Hur betydelsefullt det är för oss att vi lära lydnad. Detta är en av de lärdomar som Paulus ger oss i Hebr. 12: 25, där han säger: "Sen till, att I icke visen ifrån eder honom som talar." I Hebr. 1: 1—2 identifierar Paulus "honom som talar" med följande ord: "Sedan Gud fordom många gånger och på många sätt talat till fäderna genom profeterna, har han nu,

på det yttersta av denna tid, talat till oss genom sin Son, som han har insatt till arvinge av allt, genom vilken han ock har skapat världen." Det finns förvisso en mäktig makt bakom dessa härliga löften, som skall uppfyllas efter det vi avslutat våra prövningar och vår tjänst här nere.

Låt oss då ännu mera nitiskt än förut ge akt på det som vi hava hört och inte låta något tillfälle glida oss förbi.

Bland de "ting som vi hava hört" är de löften, mest betydelsefullt som äro ägnade att uppmuntra och hjälpa oss till att "uthärda korsets lidande och smälek."

Det är dessa löften som visar oss den glädje som ligger framför oss.

Det är dessa löften som försäkrar oss om, att vi komma att erhålla en rik ingång i Kristi eviga rike, om vi göra vår del för ernående därav.

Detta rike, som vi nu mottaga genom tron är ett rike, som icke kan bäva. (Hebr. 12: 28.)

(Föredraget som hölls på engelska språket tolkades till svenska av br. Anders Karlén.) (Övers. av br. Einar).

DAGNINGENS VÄNNER,

som förstår att läsa det engelska språket, kunna gratis få sig tillsänt den Amerikanska Dagningen, — the Dawn — om anmälan därom göres till Dagningens expedition: Torpagatan 32, Jönköping. Detta enligt löfte givet av Broder W. N. Woodworth vid konventet i Stockholm 1958.

Red.

FRÅN RED.

Nästa nummer av Dagningen utkommer inte förrän tidigast i slutet av augusti månad och kommer att bl. a. innehålla referat från konventen i Finland och Danmark.

På grund av bristande utrymme har en del manuskript fått stå över till följande nummer.

Br. Anders Karléns tal.

SOLFORMÖRKELSEN 763 F. KR.

Amos 8: 9.

Inledning.

Framstående bibelforskare har särskilt under de senaste sju å åtta decennierna med skärpa framhållit, att man icke rätt kan förstå Bibelns ord utan att ge akt på Bibelns egen tidsindelning och Bibelns egna tidsuppgifter. Dessa tidsuppgifter bör jämföras med världshistoriens och, där skillnader finns, bör forskarkrafter sättas in på arbetet med att — så långt det för närvarande är möjligt — utröna anledningen till att uppgifterna icke stämmer överens. Jag skall i dag redogöra för resultatet av ett sådant arbete, som utförts för nu (år 1958) något mer än tio år sedan, men som ännu icke publicerats.

När detta nummer läses befinner sig väl undertecknad på resor, först till konventet i Tammerfors, Finland, som hålles 12—13 juli och sedan till Staevnet i Slussemöllen, Danmark, som hålles under tiden 19—24 juli. (Om det är Guds vilja förstås).

Jag kan inte dölja att min glädje över Sanningens vänner stegras år för år. De flesta av dem är ju fattiga på gods och guld och har blott sin lilla pension att leva av. Men deras kärlek till Sanningen och verksamheten för denna genom Dagningen tager sig rörande uttryck i frivillig och hängiven offervillighet.

Utän påtryckning i någon form, utan några organisatoriska band och stadgar håller dessa vänner samman omkring Dagningen. Men det är den äkta Kärlekens sammanhållande band som är bindemedlet. Kärlekens band är ju "fullkomlighetens sammanhållande band", säger Paulus i Kol. 3: 14. Tack och Gud välsigne er och oss alla.

Red.

En mycket viktig i Bibeln angiven tidsperiod är "hedningarnas tider", Luk. 21: 24. Efter denna tidsperiod skulle nämligen enligt profeterna Daniel och Hesekiel Messias komma och taga till sig högsta makten över jordens folk. Flertalet för bibliska tidsperioder intresserade bibelforskare torde numera vara ense om att längden av denna period är sju tider, där varje tid är 360 år, eller sammanlagt 2520 år. Kan vi fastställa begynnelse-tidpunkten för hedningarnas tider", så vet vi också, när det sanna gudsriket börjar upprättas på jorden. Två profeter, nämligen Jeremia och Hesekiel upplyser oss om när dessa tider började.

Profeten Jeremia fick i uppdrag av Herren, att meddela hednaker såväl som också Juda rikets konung Sidkia, att alla folk och riket i en nära framtid måste underordna sig Nebukadnessar, konung i Babel, "och hans son och hans sonson" . . . "till dess att också för hans land tiden är inne, att mäktiga folk och stora konungar skola göra honom sig underdånig" — se Jer. 27: 1—13; 28: 1.

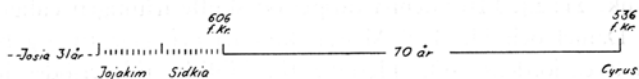
(Det bör observeras, att i Jer. 27: 1 läses: "Jojakims, Josias sons, Juda konungs, regering". Detta är en felskrivning i bibeltexten; den rätta texten lyder: "Sidkias . . . Juda konungs, regering", vilket framgår av verserna 3 och 12 i samma kapitel.)

Enligt Hesekiel 21: 26, 27 började "hedningarnas tider" i och med den siste judakonungen Sidkias avsättning. Profeten Hsekiel säger i detta skriftställe, att det efter Sidkias avsättning icke skulle finnas något gudsrike på jorden intill dess att den utlovade Messias kommer — intill dess "han kommer, som har rätt därtill", nämligen Jesus och hans sanna efterföljare under evangelieåldern, tillsammans utgörande Kristus eller Messias.

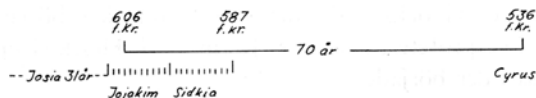
Det torde ha framgått av det jag hittills anfört, att tidpunkten, när Sidkia avsattes är mycket betydelsefull. Tyvärr stämmer icke Bibelns kronologi — sådan denna framlagts av Ch. T. Russell — och världshistoriens överens, när det gäller denna tidpunkt. Överhuvudtaget stämmer icke de årtal överens, som anger när Juda rikets konungar började och slutade sina regeringar.

På det diagram, som visas här, klarlägges skillnaden mellan den

Rätt kronologi

Fel kronologi.

Juda rikets undergång och början av

"Hedningarnas tider"

kronologi, som framlagts av Ch. T. Russell, och världshistoriens. Russell anger — som vi ser — att Sidkia avsattes år 606 f. Kr., medan denna händelse enligt flertalet världshistoriker skulle ha inträffat år 587 f. Kr. Vi skall nu i det följande få bekräftelse på, att Russells kronologi är den rätta och världshistoriens den felaktiga. På bilden har Russells kronologi betecknats som den rätta. När jag i fortsättningen av mitt föredrag framlägger de synpunkter och fakta, som talar här för, sker detta efter följande huvudlinje.

Jag utgår från perserkonungen Kores' eller Cyrus' första regeringsår, vilket enligt Ptolemeus' kanon inföll 536 f. Kr. Från detta år följer jag Bibelns kronologi enligt Russell bakåt i tiden till den siste judakonungens fall; därifrån följer jag sedan Juda rikets konungar i omvänd ordning i ungefär 250 år. Under dessa 250 år kommer jag att jämföra historiska händelser i Juda och Israels riken. Den av profeten Amos förutsagda solförmörkelsen vid tiden för Israels rikets undergång blir slutligen en kontroll på att de årtal, som angivits för de historiska händelserna är riktiga.

Sjuttio år av ödeliggande.

Alla författare av världshistoria synes vara ense om att staden Babylon föll för Cyrus (och Darius av Medien) 539—538 f. Kr. Där-

efter regerade Darius av Medien över kaldéiska väldet i två år. Cyri första regeringsår som storkonung över Medo-Persien började där-
efter, nämligen 537—536 f. Kr.

Under Cyrus' första regeringsår slutade den period om sjuttio år, under vilken Judeen och Jerusalem låg öde. Detta framgår bl. a. av 2 Krön. 36: 22, 23 samt Esra 1:1 och följande. Det första skrift-
stället, vers 22 lyder:

”Men i den persiske konungen Kores' (Cyrus') första regeringsår
uppväckte HERREN — för att HERRENS ord genom Jeremias
mun skulle fullbordas — den persiske konungen Kores' ande, så att
denne lät utropa över hela sitt rike och tillika skriftligen kungöra
följande (nämligen vers 23): 'Så säger Kores, konungen i Persien:
Alla rikena på jorden har HERREN, himmelens Gud, givit mig; och
han har anbefallt mig att bygga honom ett hus i Jerusalem i Juda.
Vemhelst nu bland eder, som tillhör hans folk, med honom vare
HERREN, hans Gud, och han drage ditupp'.”

Av 3 Mos. 26: 33—35; Jer. 25: 11, 12; 29: 10; Dan. 9: 2; 2 Krön.
36: 19—21 kan man icke få någon annan uppfattning än den, att
Judeen och Jerusalem skulle ligga öde och har legat öde i sjuttio år.

Profeten Daniel räknade de sjuttio årens början från den tidpunkt,
då Jerusalem ödelades, i det han säger:

”I dennes (Darejaves', Ahasveros' sons) första regeringsår kom
jag, Daniel, att i skrifterna lägga märke till det antal år, som HER-
REN hade angivit för profeten Jeremia, när han sade, att han ville
låta sjuttio år gå till ända, medan Jerusalem låg öde.” — Dan. 9: 2.
Härmed stämmer överens 2 Krön. 36: 19—21, där det heter: ”Och
man brände upp Guds hus och bröt ned Jerusalems mur, och alla
dess palats brände man upp i eld och förstörde alla de dyrbara före-
mål som funnos där. Och dem, som hade undsluppit svärdet förde
han bort i fångenskap till Babel, och de blevo tjänare åt honom och
åt hans söner, till dess att perserna kommo till väldet — för att
HERRENS ord genom Jeremias mun skulle uppfyllas — alltså till
dess att landet hade fått gottgörelse för sina sabbater. Ty medan det
låg öde hade det sabbat — till dess att sjuttio år hade gått till ända.”

Det kan alltså icke råda något tvivel om att sjuttioårsperioden skall räknas från Juda rikets fullständiga undergång. Läger vi sjuttio år till 537—536 f. Kr. kommer vi till att detta rikets fullständiga undergång måste ha inträffat 607—606 f. Kr.

Somliga av dem, som anger 587 f. Kr. eller däromkring såsom slutpunkten för Juda rike, räknar två olika sjuttioårsperioder. De menar, att en sjuttioårig trældoms- eller fångenshipsperiod började i judakonungen Jojakims tredje eller fjärde regeringsår och att en ödeliggandets period började 19 eller 17 år senare och alltså slutat lika många år efter Cyrus' första regeringsår. Någon trældom eller fångenskap började emellertid icke i Jojakims tid utan först vid hans död, och att räkna ödeliggandet efter Cyrus' första regeringsår strider mot vad jag tidigare anfört från den heliga skrift angående sjuttioårsperiodens slut.

Ännu i Jojakims, Juda konungs, "femte regeringsår" hade Nebukadnessar icke kommit mot Juda och bortfört fångar, ty det året lät Herren Jeremia genom Baruk varna folket för en kommande olycka om de icke bättrade sig. — Jer. 36: 9, 7. (Somliga bibelhandskrifter har här, vers 36: 9, "åttonde regeringsår".) Det *första* bortförandet av fångar till Babylon skedde i Jojakims elfte regeringsår, vilket var Nebukadnessars åttonde regeringsår (2 Kon. 24: 12).

Man bör i detta sammanhang observera, att Nebukadnessars trönbestigningsår var Jojakims fjärde regeringsår (Jer. 25: 1), men Nebukadnessars första regeringsår efter babylonisk räkning var följande år, som var Jojakims femte. Detta är förklaringen till att Jojakims elfte regeringsår jämföras med Nebukadnessars åttonde i 2 Kon. 24: 12 under det att Jeremia i Jer. 52: 28 uppger samma år vara det sjunde året av Nebukadnessars regering.

Nebukadnessar kom mot Jerusalem första gången i Jojakims åttonde regeringsår, då han tvang Jojakim bli lydkonung under Babylon, vilket straff Jojakim fick av Herren, därför att han skurit sönder och bränt upp bokrullen med Jeremias profetior. Efter tre år (2 Kon. 24: 1) avföll Jojakim. Nebukadnessar kom då åter. Detta hände i Jojakims "tredje regeringsår" såsom lydkonung under Babylon

och elva år före Juda rikets fullständiga undergång. Jämför här Dan. 1: 1. Det är således uteslutet, att ödeliggandets period om sjuttio år skall kunna räknas från Jojakims tredje eller fjärde regeringsår, 19 eller 18 år före Sidkias avsättning.

Däremot kan det möjligen tänkas, att de sjutti åren skall räknas från det första bortförandet av fångar i Jojakims elfte regeringsår. Detta år, som var Nebudkadnessars sjunde regeringsår enligt babylonisk räkning, blev profeten Hesekiel och över tre tusen judar bortförda i fångenskap till Babel (Jer. 52: 28; Hes. 33: 21). Från och med detta år räknar Hesekiel *fångenskapens* tid.

Jojakims son, Jojakin eller Jekonja, fördes som fånge till Babel året efter Hesekiels bortförande; detta är mycket viktigt att observera — se 2 Krön 36: 10 — nämligen ”vid följande års början . . .”. Jojakin hann endast regera i tre månader — i sin faders elfte regeringsår — innan han bortfördes, vilket alltså skedde vid början av Sidkias första regeringsår, som var Nebukadnessars åttonde regeringsår enligt babyloniskt sätt att räkna. (Jojakim bortfördes icke; han dog i Juda land enligt 2 Kon. 24: 6.)

Enligt vad som tidigare anförts skulle dock den sjuttioåriga perioden vara en tid av *ödeliggande*. Landet blev icke ”ödelagt och förött” i och med att Hesekiel och ett antal judar bortfördes i fångenskap, även om det antal judar, som då bortfördes var relativt stort. Detta framgår bl. a. av att Jojakin bortfördes först senare och av att Sidkia var konung i Juda elva år efter Jojakim. Först i och med Sidkias fall gick Juda rike fullständigt under och först då började ödeliggandet.

Fångenskapen är en sak och *ödeliggandet* en annan. I Bibeln räknas fångenskapen från Jojakims elfte regeringsår, men ödeliggandet från Sidkias avsättning elva år senare. Det var ödeliggandets period, som skulle bli sjuttio år lång och icke fångenskapens. Vi bör alltså datera Sidkias avsättning och ödeliggandets början till år 607—606 f. Kr.

Amos' förutsägelser och solförmörkelsen 763 f. Kr.

Juda rikets konungar under ett
fjärdedels årtusende före
Juda rikets undergång

Amasja	29 år
Ussia (= Asarja)	52 "
Jotam	16 "
Ahas	16 "
Hiskia	29 "
Manasse	55 "
Aman	2 "
Josia	31 "
Jojakim	11 "
Sidkia	11 "
	<hr/>
Summa	252 år

Efter dessa 252 år började
"Hedningarnas tider" om 2520 år

Här ovan finns en längd över de konungar, som regerade i Juda rike under ett fjärdedels årtusende före ödeliggandets tid. Under detta fjärdedels årtusende regerade, om vi börjar med den siste konungen och går bakåt i tiden: Sidkia 11 år, Jojakim 11 år, Josia 31 år, Aman 2 år, Manasse 55 år, Hiskia 29 år, Ahas 16 år, Jotam 16 år, Ussia (= Asarja) 52 år och Amasja 29 år. Sammanlagda regeringstiden för dessa konungar är alltså 252 år.

(Det bör observeras, att i Juda rike en konungs första regeringsår räknades från våren. Detta synes ej alltid ha varit fallet i Israel, där

ofta oordning rådde. Det sägs t. ex. att Menahem blev konung över Israel i Asarjas, Juda konungs, trettionde regeringsår; skall vara fyrtonde osv. Vidare bör observeras, att hebréerna räknade ett oavslutat år som ett helt regeringsår. Om en regent började regera något litet före slutet av ett år och dog något före slutet av nästa, så kunde detta räknas som två regeringsår, ehuru regeringstiden i verkligheten blott var litet mer än ett år. Ett och samma år kunde tillräknas två olika regenter. Detta gäller Israels konungalängder. Sammanhanget och synkronismen måste avgöra, vilken tolkning, som är den rätta, samt ävenledes om det hebreiska ordet "melek" skall översättas med "konung" eller "medregent".)

På följande sida redovisas de här aktuella 252 åren av Bibeln's kronologi. Om vår datering av Sidkias avsättning är riktig, började judakonungen Amasjas regering 858 f. Kr. och judakonungen Ussias (= Asarjas) 829 f. Kr. Under denne sistnämnde konungs och Jerobeams, Israels konungs, tid var profeten Amos verksam; detta framgår av Amos 1:1 och 7: 10—17. Amos fick sina uppenbarelser av Herren "två år före jordbävningen" (1:1) men Bibeln anger icke året för denna, blott att den inträffade då Ussia regerade över Juda, se Sak. 14: 5.

Större delen av Amos' profetia är en *förutsägelse* om Israels rikets undergång. I Amos läser vi:

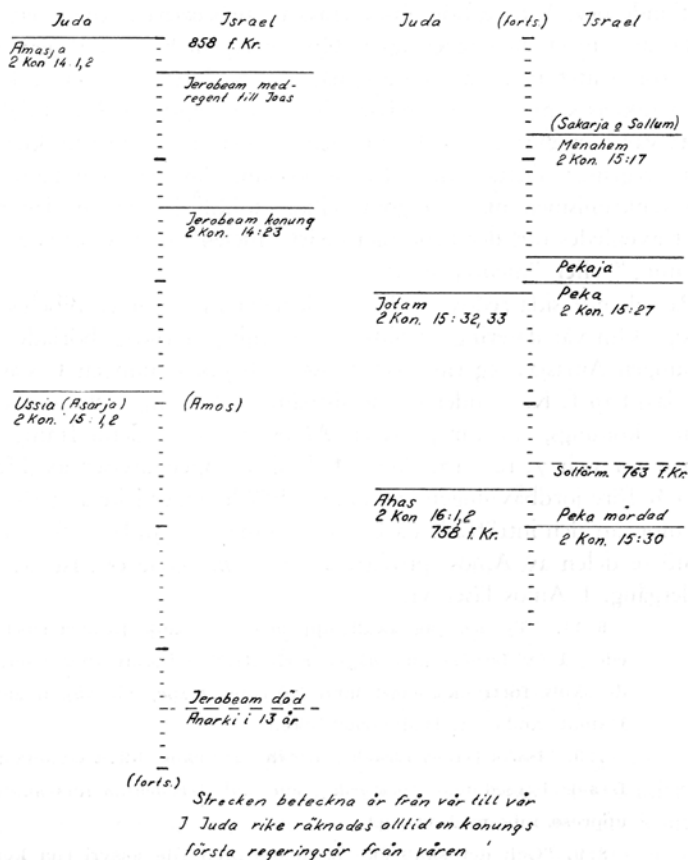
6: 14: "Ty se, jag skall uppväcka ett folk [assyrierna] mot eder, I av Israels hus, säger HERREN, härskarornas Gud; och de skola förtrycka edert land från det ställe, där vägen går till Hamat, ända till Hedmarksbäcken."

7: 9: "Isaks [riket Israels] offerhöjder skola bliva ödelagda och Israels helgedomar förstörda, och mot Jerobeams hus skall jag uppresas mig med svärdet."

8: 9: "Och det skall ske på den dagen [då assyrierna komma för att på allvar utföra straffdomarna], säger HERREN, att jag skall låta solen gå ned [försvinna] i dess middagsglans och låta jorden sjunka i mörker mitt på ljusa dagen."

Beträffande Amos 8: 9 säger framlidne professor Knut Lundmark i sin bok "Solförmörkelser förr och nu" (år 1945) sid. 37: "Man

Bibels kronologi för tiden före
och kring solförmörkelsen 763 f. Kr.

kan med stor säkerhet hålla för troligt att denna förmörkelse måste vara den som ägde rum år 763 f. Kr.” Enligt Oppolzers kartor och andra astronomers beräkningar gick nämligen en total solförmörkelse fram över norra delen av Palestina och Assyrien försommaren 763 f. Kr. Assyrierna marscherade alltså detta år mot Israel och påbör-

jade Israels rikets undergång. Denna skedde sedan gradvis under 67 år.

Går vi nu till Bibeln så finner vi att börja med följande: "I Pekas, Israels konungs, tid kom Tiglat-Pileser, konungen i Assyrien, och intog . . . hela Naftali land, och förde folket bort till Assyrien", — 2 Kon. 15: 29. Detta var första fälttåget. Några år senare kom Tiglat-Pileser tillbaka i ett andra fälttåg. Den första attacken föranledde Peka att ingå allians med konung Resin av Damaskus till gemensamt försvar mot inkräktaren; dessa båda sökte först förmå och därefter tvinga Juda konung att sluta sig till dem. Detta lyckades icke. Enligt Jesaja 8: 12 förbjöd Herren Juda konung att vara med om sammansvärjningen. I slutet av konung Jotams och början av konung Ahas' regering gick Israel och Damaskus till upprepade anfall mot Juda rike, men de förmådde icke intaga Jerusalem. — Se 2 Kon. 15: 37 och Jes. 7: 1. Konung Ahas begärde hjälp av assyrierna, vilket föranledde Tiglat-Pilesers andra fälttåg. Härvid blev Syrien krossat och Resin dödad samt Israels rike ytterligare skövlut. I Israels rike följde nio år av anarki, under vilken tid Hosea icke kunde bestiga tronen, trots att han omedelbart före dessa nio år mördat Peka, som regerade över Israel i 20 år (2 Kon. 15: 27, 30; 17: 1).

Enligt Haydn's "Dictionary of Dates" (ett av världens förnämsta kronologiska arbeten) kom Tiglat-Pileser till makten i Assyrien tre år före Ahas' tronbestigning och 14 år efter det att Peka tillträtt regeringen i Israel. Detta gäller tiden mellan händelserna oavsett datering i år f. Kr. Vi ha härmed kommit därhän att solförmörkelsen inträffat i slutet av Pekas regering och högst tre år före Ahas' tronbestigning. I världshistorien anges Tiglat-Pilesers första regeringsår till 745 f. Kr.; enligt den kronologi, som vi här har betecknat som den rätta, kom han till makten år 764 f. Kr. eller 19 år (18—20 år) tidigare. Solförmörkelsen 763 f. Kr. inträffade enligt denna kronologi året efter Tiglat-Pilesers tronbestigning, i Pekas sextonde regeringsår och omkring två år före Ahas' tronbestigning, vilket väl överensstämmer med Bibelns uppgifter. *Solförmörkelsen bekräftar således att Bibelns kronologi är rätt och att den av världshistorikerna allmänt antagna är felaktig.*

Sammanfattning och avslutning.

I den med hänsyn till bl. a. solförmörkelsen rättade kronologien har vi sammanfattningsvis följande mer betydelsefulla årtal inom det här behandlade tidsavsnittet.

År 858 f. Kr. blev Amasja konung i Juda rike. I dennes femtonde regeringsår eller 844 f. Kr. blev Jerobeam II konung över Israel; Jerobeam II regerade till 803 f. Kr. Amasja regerade i Jerusalem till 829 f. Kr., då han efterträddes av Ussia (även kallad Asarja) som regerade över Juda till 778—777 f. Kr. Ussia och Jerobeam var således samtida regenter under 26 år. Det var under denna tid som profeten Amos var verksam — se Amos 1:1 och 7:10—17. Jerobeam II dog 40 år och Ussia 14 år före solförmörkelsen 763 f. Kr. Amos verkade alltså långt före solförmörkelsen, varför vi här får en bekräftelse på att Amos verkligen *förutsade* denna händelse.

År 764 kom Tiglat-Pileser till makten i Assyrien och följande år — året för solförmörkelsen — anföll han första gången Israel och skövlade nordligaste delen av landet.

Våren 761 f. Kr. hade Ahas blivit konung över Juda. Vid denna tid angrep Samarien och Damaskus Juda rike i avsikt att avsätta Ahas och tillsätta en annan konung (som skulle vara villig att gå med i sammansvärjningen mot Assyrien). Ahas' trupper led stora nederlag och Peka av Israel och Resin av Damaskus gingo mot Jerusalem; de belägrade Jerusalem utan att dock lyckas intaga staden — se 2 Krön. 28: 1—15 och som tidigare nämnts, Jes. 7: 1 samt 2 Kon. 16: 5. Medan belägringen pågick skickade Herren profeten Jesaja till Ahas och lät säga honom: ”Det skall icke lyckas [för dem, de förbundna], det skall icke ske.” — Jes. 7: 7. Till bekräftelse härpå gav Herren ett tecken, Jesaja skulle få ytterligare en son, och innan denne kunde säga 'fader och moder', skulle Damaskus' skatter och byte från Samaria bäras fram för konungen av Assyrien — Jes. 8: 1—4. Ahas trodde icke profeten utan skickade sändebud till Tiglat-Pileser, konung i Assyrien, och bad denne om hjälp. Tiglat-Pileser var icke sen att lyssna till denna bön. Han krossade Aram eller Syrien med huvudstaden Damaskus, dödade Resin, skövlade Samarien och frantog

Peka ytterligare stora besittningar. Men han nöjde sig icke med detta. Ahas fick betala en stor summa penningar för hjälpen, och blev i själva verket skattskyldig under Assyrien. År 758 f. Kr. blev Peka av Israel mördad av sin efterträdare Hosea, sannolikt på anstiften av assyrierna. Detta hände i Ahas' tredje regeringsår. Ahas blev således befriad från Resin av Damaskus och Peka av Samarien (2 Kon. 15: 30), innan Jesajas utlovade andre son i enlighet med Herrens ord, hunnit lära sig säga 'fader och moder'! När Peka mördades kan sonen icke ha varit mer än omkring ett år gammal.

Går vi nu framåt i tiden och bestämmer årtalen för Juda konungars tronbestigningar med tillhjälp av Bibelns uppgifter om längden av dessa konungars regeringar, finner vi, att Hiskia blev konung år 745, Manasse 716, Amon 661, Josia 659, Jojakim 628 och Sidkia år 617 f. Kr. Elva år senare eller år 606 f. Kr. gick Juda rike fullständigt under. Amos' upplysning om en solförmörkelse och möjligheterna att beräkna, att den enda i detta sammanhang tänkbara solförmörkelsen inträffade år 763 f. Kr., ger oss alltså en bekräftelse på att årtalet för Sidkias avsättning och Juda rikets fullständiga undergång är 606 och icke såsom flertalet världshistoriker anger 587—586 f. Kr.

Slutligen vill jag fästa Er uppmärksamhet på att evangelisterna Matteus, Markus och Lukas börjar sina berättelser om Jesu verksamhet med hans vistelse i Sabulons och Neftalims område, där Jesus efter dopet i Jordan bosatte sig till uppfyllelse av Jes. 9: 1 och följande verser, vilket skriftställa Matteus citerar (Matt. 4: 15, 16). Det var just över denna trakt solförmörkelsen gick fram år 763 f. Kr.

Även om det är mödosamt att sätta sig in i det avsnitt av biblisk historia, som jag nu gått igenom, är detta nödvändigt *dels* för att erhålla en rätt kronologi, *dels* för att få en bättre kännedom om tiden för tillkomsten av Bibelns skönaste och mest trösterika profetior om en kommande Messias — Israels och hela världens enda sanna hopp om befrielse från krig, olyckor, sjukdom, fattigdom och död.

A. K.

Avslutningsord vid Konventet i Stockholm

(av broder Einar Dominique)

"Allting har sin tid, och vart företag under himmelen har sin stund", läser vi i Pred. 3:1. Detta gäller också för vårt Konvent, som nu står inför sin avslutning. Vi har varit samlade här, Sanningens vänner från olika länder, några dagar. Vi har upplevt två dagar fyllda av intensiv aktivitet. Vi ha fått erfara sanningen av Davids psalm 133:

"Se huru gott och ljuvligt det är, att bröder bo endräktigt tillsammans."

Detta var det tredje konventet i ordningen och vi har sett huru samförståndet mellan olika grupper stegrats, vilja till förståelse har ökat, kärleksbandet, som sammanhåller Sanningens vänner i Sverige, har hållit.

Jag tackar varje deltagare i Konventet. Särskilt riktas detta Tack till våra utländska gäster. Broder och Syster Woodworth från USA, Broder och Syster Christensen från Slusemöllen i Danmark. Bröderna K. J. Aaltonen och Karl Laine från Björneborg, Finland samt alla de svenska vännerna. Bland dessa var det en särskild glädje att se så många från Göteborgs-församlingen här.

Stockholms-församlingen med syster Julia Karlén som primus motor vid anordnandet av konventet vill jag särskilt tacka. Likaså alla övriga funktionärer, som har tjänat på olika sätt, med sång och musik, tal, offervilighet, varma handtryckningar och vänliga leenden. Tolkarna: Br. Anders Karlén, Syster Helena Berghäll och B. Gustavsson har väl fyllt sina funktioner och förtjänar vår tacksamhet.

Kökspersonalen under ledning av husmor, Ingegerd Lundquist har på ett storslaget sätt sørjt för vårt lekamliga välbefinnande.

Kungsholmens Studiehem, som under rektor Stig Dominique's ledning ordnat allt så trivsamt för oss alla, vill vi hava i tacksamt minne. *Först och sist vill vi tacka Gud.* Och så vill jag sluta med samma ord som vi började, med Konventets motto: "Vi fälla ej modet." (2 Kor. 4: 16—18). För det vidare. Glöm det aldrig, när vandringen känns tung och vägen mönk.

Vår käre broder David Falck

IN MEMORIAM

(född 10/12 1894 död 20/6 1958)

har lämnat oss för att på andra sidan förlåten få skåda Jesus sådan han är.

Alla, som kände honom, fick det intrycket av vår broder att han var en ovanligt god och ädel kristen, som i sitt dagliga umgänge med människorna sökte genom sitt liv förhårliga sin Mästare.

Under många år var han representant för Daggrö i Norge.

Ehuru bosatt i Norge hade han bevarat sitt svenska medborgarskap och lyckades under den tyska ockupationen i Norge komma över till Sverige och var under några år bosatt i Stockholm. När freden kom flyttade vår broder tillbaka till Oslo.

Han älskade att läsa Bibeln och var förtrogen med St. i Skr.

Stilla och tillbakadragen vandrade han på den "smala vägen" med Kristus. När samtalet kom in på bibliska frågor, strålade hans ögon av glädje.

De sista orden, som han yttrade till oss tre systrar i Sanningen här i Stockholm voro:

"Glöm aldrig att Gud är trofast".

Dessa ord påminna vi oss ofta, särskilt under lidandets och sjukdomens dagar. Vi deltaga djupt med hans kära hustru, syster Harriet, som troget stått stödjande vid hans sida under alla åren tillsammans och med deras sex barn med familjer delat sanningens fröjder.

Frid över hans vackra ljusa minne.

Syster H. N.

Måhända var det för någon av oss det sista Konventet på denna sidan förlåten, men i våra hjärtan bära vi dock hoppet om återseende på andra sidan. Därför sluta vi med att sjunga: "Gud oss lede tills vi möts igen. (Nr 31 i Moegonsånger.) Efter talet framförde Br. M. Johansson konventets tack till Br. Dominigue.

Undertecknad lärde känna broder David Falck och hans hustru vid 2 staevenen (konvent) i Susemöllen och fick just samma goda intryck av vår broder, som vår kära syster H. N. skildrat här ovan. Aldrig kan jag glömma hemresan från staevenet år 1953, då jag tillsammans med vännerna Falck fick följa med syster Thilde Larsen till hennes hem i Hjörning, och de innehållsrika möten där i hemmet med de tre systrarna och andra vänner i Hjörning.

Leden glesna. Gud kallar hem sina tjänare, men fortsätter sitt verk. "Saliga äro de döda, som dö i Herren härefter. Ja, säger Anden, de skola få vila sig från sitt arbete. (Upp. 14: v. 13.)

Red.

UPPROP TILL SANNINGENS VÄNNER I SVERIGE.

Hjälp oss att sprida sanningslitteratur, Nytryckt sådan finnes nu att tillgå.

"Ett välsignat hopp för den lidande mänskligheten" är en 8-sidig traktat, som är både upplysande och uppbygglig.

"Världen i födslovända" har mycket att säga åt alla människor, trots att den inte upptager mera än ett blad.

"Gud och förnuftet" är en broschyr om 64 sidor och är mycket upplysande i Bibliska frågor. Alla böra läsa densamma. (Pris 1: — kr.).

"Den stora slutstriden" (sedan världsfred) är en 32-sidig broschyr, är en kortfattad betraktelse om "Harmageddon", enl. Upp. 16: 16. (Pris 50 öre).

"Var och vad är Helvetet?" En 8-sidig traktat behandlar frågorna: "Är förkunnelsen om helvetets pina sanning?" och "Är paradiset på jorden eller i himmelen?"

Dessutom finnes det kvar av gamla årgångar av Dagningen.

Verka medan dagen är. Natten kommer då ingen mer kan verka. Kan erhållas gratis mot porto efter rekvisition från:

Fru Julia Karlén, Skaldevägen 7, Bromma eller från Dagningens expedition: Torpagatan 32 A, Jönköping.